

Úterý 8. 10. 2013

Včera měl kongresový maraton přestávku. Bylo to potřeba. Na řadu přišly exkurse, já si z nabídky pěti možností vybral Národní park Monfrague – malý národní park (cca 8000ha) asi 150 km od Salamanky. Autobusem vedla cesta nejprve zemědělskou pustinou, zajímavější to začalo být v lesích tvořených řídko vysázenými korkovými duby, mezi kterými se pásal dobytek. Cestou autobusem nám průvodce sděluje, že se jim podařilo postupně dohodnout ukončení veškerých lesnických, mysliveckých i zemědělských činností. Tedy ani pastva. Lesy korkových dubů záhy podrostly místy i velmi hustými křovisky. Magnetem národního parku jsou útesy nad přehradou a supi bělohlaví, kterých tu hnízdí 100 párů. Jeden z nich nám přeplachtil deset metrů nad hlavou. Pozorovat jejich kroužení nad útesem byl krásný zážitek. Je tu i kondor havranovitý a další ptáci. K přírodní pestrosti divočiny v našich národních parcích má ovšem tento daleko.

Dalším oddechovým zážitkem mělo být dnešní divadelní vystoupení Julie Cajune – indiánky z kmene Salish. Ale úplně oddechové to tedy nebylo. Sehrála představení „Víra“, kdoví do jaké míry autobiografické, o indiánské dívce hledající lásku. První lásku k jejímu koni zhatil koňský handlíř a otec, který koně prodal. I v dalších láskách byla brzy opuštěná. Těhotná s bílým mužem, který odcestoval a už se nevrátil, ani neozval, odešla z divočiny a indiánské rezervace do Kalifornie za prací. Narozená dcerka, kterou začala milovat, zemřela, a tak dále. Kontrast smutného příběhu a neutuchající víry v lásku. Za všech okolností milovat sebe, všechny lidi i ostatní bytosti kolem. Její poselství „vaše srdce věří v lásku, i když vy už nevěříte“ vám přeposílám.

Ze Salamanky

Jaromír Bláha